

COLUMN 18 - WAT EEN RAMP

JULY 6, 1968 - DECEMBER 21, 1988
INNOCENT VICTIM OF TERRORISM
*"They never die, who have the
future in them"*



Lockerbie. Het is al een hele poos geleden. Velen zullen het zich nog wel herinneren. Sommigen zullen zich afvragen: "Lockerbie, wat was dat ook al weer? Was dat niet die vliegcramp?"

Ja, dat was die vliegcramp boven Schotland. In december 1988. Het neerstorten van het vliegtuig was niet een ongeluk, maar was gepland. Door terroristen uit Libië. Is ooit helemaal duidelijk geworden welk doel dit diende? Of was het enige doel om de wereld te laten zien dat zij het konden?

Wat een ramp, als de wereld dergelijke mensen huisvest. Er is niets, maar dan ook niets, dat een mens noodzaakt iets te doen enkel en alleen omdat je het kunt.

Het resultaat van deze wandaad ligt in Lockerbie. Een stille aanklacht van wanhopig verdriet tegen zoveel onrecht. We waren er, in mei. En het maakte diepe indruk.

Een prachtige plek, hoog genoeg om uit te kijken over het dal. Maar dat zie je eigenlijk pas als je met je rug naar het monument gaat staan.

Om de Garden of Remembrance te bereiken moet je helemaal naar het uiteinde van de begraafplaats lopen. Hoewel het al de hele vakantie stralend weer was, regende het op dat moment een beetje. De natuur hilde. Wat een symboliek; misschien regent het op die plek wel altijd. Dat zou mooi zijn.

Op het eerste gezicht ziet alles er sober uit, wat kaaltjes zelfs. Je moet echt naar de kleine grafstenen lopen om getroffen te worden door het verdriet dat je tegemoet wordt geschreeuwd vanuit de teksten.

Wat een ramp.

Is het de wetenschap wat er zich heeft afgespeeld dat het daar zo heftig maakt? Is het de volstrekke zinloosheid van de daad van een paar binken die zo nodig moesten laten zien wat zij konden en durfden? Is het de schreiende pijn die uit de 270 namen springt, omdat je kunt zien dat er hele gezinnen of meerdere leden uit één gezin zijn omgekomen?

Tweehonderdzeventig slachtoffers, in leeftijd variërend van 2 maanden tot 82 jaar. Tweehonderdzeventig afgebroken levens, voor altijd in de herinnering gegrift in namenlijst tegen de muur. Hun namen geschreven in het Book of Remembrance, dat een plekje heeft gekregen in het Tundergarth Memorial Room. Tweehonderdzeventig mensen worden herinnerd en gemist.

Wat een ramp.

Wie herinnert zich de namen van de ouders? Niemand toch? Ze waren te laf om zelf mee te vliegen. Zij wilden wel in leven blijven.

Wat een ramp.



© 2008 Jeannette Goudsmit